

SATU
VASANTOLA

*KAIKKI
KADON-
NEET*

TAMMI

Satu Vasantola

*Kaikki
kadonneet*

TAMMI

HELSINKI

Tämän kirjan kirjoittamista ovat tukeneet
Taiteen edistämiskeskus, WSOY:n kirjallisuussäätiö
sekä Kansan Sivistysrahasto / Tammen rahasto.

© SATU VASANTOLA JA TAMMI 2020

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-1792-5

PAINETTU EU:SSA

*Eikä sinulta mikään
ota enää mitään pois.*

EEVA KILPI

1

Mekko leijui ilmassa ihmeen hitaasti. Tuuli tarttui siihen vaivatta, kuljetti oksalta toiselle, liehutti lyhyttä helmaa, sekoitti kankaan kuosin lehtien elokuiseen vihreään. Hetken näytti kuin koivu kukkisi viininpunaista ja valkeaa, kuin olisi kevät ja syksy samassa sekunnissa, kuin unen ja valveen rajaa ei voisi täällä erottaa.

Helma takertui oksaan puun takana. Niin korkealle etten yltäisi siihen millään. Runko haarautui vasta parissa metrissä eikä jalkani ollut vuosiin noussut edes pääni tasalle.

Raudus kasvoi lähellä taloa, sen oksat ripsivät ullakko-huoneen avointa ikkunaa. Jos tuuli yltyisi, ikkuna pamah-taisi kiinni, särkyisi sadoiksi pieniksi palasiksi, sirottuisi teräviksi ansoiksi ullakolle ja pihamaan lounaiselle seinus-talle.

Sieltäkö mekko oli heitetty? Sinäkö sen teit? Sitäkö teh-dessä silmissäsi pimeni?

Nurmi näytti harhalta tai leikin lopulta. Sitä täplittivät vanhat, kauan sitten muodista menneet naisten vaatteet. Valkoiset kapeakärkiset juhla-avokkaat, tanssista tai kesä-öissä kulkemisesta kuluneet. Sininen liivimekko, helmassa pliseeraukset ja miehustassa taiten tehdyt muotoilut, läpi-

kuultava yöpaita, keinokuituinen ja helposti sähköistyvä. Paitapuseroita, puolihameita, meripihkaiset helmet.

Helminauhan lanka oli katkennut, lukko kadonnut, keltaruskeiksi kivettyneet pihkanpalat levinneet pälviksi heinittyneen nurmen lomaan.

Muistin helmet, hameistakin jokusen. Mekon jonka tasku oli kateissa ja helma nyrhitty, sen joka nyt takertui kiinni pihakoivuun talon päädyssä. Juhliin varatun mekon, jossa äidin kävely oli kevyttä ja nauru virtasi vapaana. Leikkasin sen riekaleiksi lähtösi jälkeen.

En tiennyt miten ja milloin mekko oli tänne kulkeutunut, satojen kilometrien päähän sieltä missä asuimme, kun äiti kuoli ja sinut vietiin etkä tullut koskaan takaisin.

Talo oli nopanmuotoinen ja läpikotaisin tuttu, vaikken ollut käynyt mummolassa lähtösi jälkeen. Puolitoista kerrosta, korkea harja, alhaalla tupakeittiö ja kaksi kamaria, yläkerran makuuhuoneissa sängyt lappeen alla. Vastakkaisilla seinillä kylmät komerot, alhaalla puiset peiliovet, valkoisiksi maalatut, yläkerrassa suorat, loimukoi-vuiset.

Tuvassa pirttipöytä, ikkunassa pitsikappa, lasit vanhat ja väreilevät, niiden raot teipillä tilkityt. Seinällä nukkaizen ryijy, räsymatoissa kirikkaat raidat, porstuassa puiset portaat. Portaissa kulkijan paljastava narina, rappusten keskellä loivat painaumat, vuosikymmenten askelista syntyneet.

Ulkoportaiden edessä hiekka nostatti pölypilven askelten alla. Päivä hohkasi kuumaa, aurinko oli pistävä, tuuli kasvoilla kevyt. Suikeroalpi kukki keltaisena jalkojen alla, porraspielessä vanha hortensia, ampiiaisissa syksyä enteilevä epätoivo.

Hiekan ja nurmen rajamailla seiso i vanha sameanvihreä Nissan. Sen vierestä kaarsivat syvät, sutimalla syntyneet renkaanjäljet. Ambulanssin oli täytynyt lähteä kiireesti.

Pitäisi viimein etsiä Maaru.

Isä nousee pöydästä ja lähestyy Annua kädet ojossa. Vatsassa lepattaa odotus, ja siinä isä jo on, työntää kätensä takaapäin Annun kainaloihin, painaa sormensa ristiin Annun rinnalle.

Ihan kuin olisi karusellissa. Isä pyörittää korkealla ilmassa, niin korkealla ettei kenenkään toisen isä koskaan, Annu kikattaa niin ettei äidin kanssa ikinä. Ei edes äidin kanssa. Niska lepää isän rintaa vasten, mutta jalat lentävät kaukana, nousevat navan korkeudelle, sisätossu irtoaa jalasta, sukkahousujen lapa pakenee varpaita.

Joka pyörähdyksellä näkee samat: keittiön pöydällä puoliksi syöty kermakakku, sen päällä viinirypäleitä ja seitsemän kynttilää, olohuoneen sohvalla uusi nukke, niin hieno ettei ehkä kellään koko Keravalla ole sellaista, kullankeltainen päiväpeitto makuuhuoneen ison sängyn päällä. Päiväpeitossa isän painauma.

Isotukkainen katsoo heitä keittiön ovelta, nauraa ja taputtaa, sormukset välkkyvät auringossa. Annu rakastaa Isotukkaista, jolla on sormuksia kaikissa sormissa, niissä erivärisiä kiviä, mekossa lyhyt helma ja jaloissa pitkävartiset saappaat. Isotukkaisen nauru täyttää keittiön lauantaisin

ja silloin isä tuo kaupasta keksejä, kettukarkkeja ja vihreää jauhetta, josta tehdään kirpeää mehua.

Kun jalat hipovat taas lattiaa ja isä irrottaa otteensa, Annu hoipertelee kuin humalainen, kuin paapat iltapäivisin Elannon edessä.

”Joko isin iso tyttö on valmis?”

Hän on, hän on valmiimpi kuin ikinä ennen. Hän nojaa kädellä seinään ja odottaa, että maailma asettuu, lattia pysyy taas paikallaan ja katto nousee takaisin ylös. Hän on valmis vaikka minkälaiseen seikkailuun, vaikka kuinka pelottavaan, metsään ja peikkoihin, pimeään ja rotkoihin, susiin ja ihmissyöjiin. Hän ei pelkää, paitsi rappukäytävän pimeissä mutkissa vähän.

Isä on sanonut, että seikkailussa voi kestää yöhön asti. Ja että seikkailuja on edessä monta. Jos Annu vain osaa pitää suunsa kiinni, niitä tulee, Annu pääsee iltaisin isän mukaan, saa nähdä uusia paikkoja, leikkiä takapenkillä tai kiivetä hattuhyllylle, katsella autosta kaupungin valoja, jotka ovat kuin helminauhoja teiden yllä. Ja jos kaikki menee hyvin, isä ostaa Annulle jäätelön, vie uimaan joelle melkein keskellä yötä, keijukaisten ja sudenkorentojen aikaan.

Pitää vain muistaa, ettei saa kertoa kenellekään, ei Laurallekaan eikä Lauran äidille, ei sanaakaan, ei vahingossakaan. Sillä jos kertoo, voi käydä niin, että isä joutuu lähtemään pois pitkäksi aikaa ja miten Annun sitten käy, miten suu silloin pannaan?

Mutta jos hän osaa olla hiljaa, hän saa ehkä auttaakin, sillä isä luottaa häneen, uskoo että Annu tekee aina niin kuin isä sanoo.

Annu istuu autossa polvien päällä, painaa otsan ja kämmenet sivuikkunaan, katsoo miten maailma vilahtelee ohi,

puut, risteykset, vappuviuhkat ja ilmapallot, serpentiinit valkoisissa lakeissa. Kuopissa otsa kopahtelee ikkunaan, mutta Annu tuskin huomaa, hän lentää taas. Isossa alamäessä polvet irtoavat penkistä ja vatsassa humahtaa niin kuin kesällä Linnanmäellä.

Isä ajaa katse tiessä, hattu ja hanskat sylissä ja laulaa radion mukana. *Jos joskus näämme pollarin, kätköissä Sörkan laitakatujen, niin silloin vihelletään vaan.*

Takapenkiltä näkee kaiken, isän paksun niskan ja laulun tahdissa hytkyvät olkapäät, rattiin rytmiä naputtavat sormet, melkein mustat niskakarvat, Porvoon-radana, jokisillan ja vankilan portin, pikkutallin hevoset ja taakse jäävät autot.

Kukaan ei aja niin kovaa kuin he. Isä ohittaa melkein kymmenen autoa, ehkä enemmänkin, mutta Annu sekoaa laskuissa, ei muista mitä kymmenen jälkeen tulee. Lahdentien hän muistaa, isä sanoo että siihen rakennetaan kohta moottoritie mutta hepä ajavat moottoritievauhtia jo nyt.

Isotukkainen istuu isän vieressä ja pitelee karttaa, neuvoo ylittämään radan ja joen, kääntymään ensin vasemmalle ja sitten oikealle, aina vain pienemmille teille, hiekkaisille ja kuoppaisille. Tie on tummanruskea ja märkä, kuopat täynnä kuravettä. Annu ei tiedä enää, missä ollaan.

”Sen vaimosiko takia sinä?” Isotukkainen kysyy, mutta isä ei vastaa, katsoo vain eteenpäin, sanoo hyst nyt ja nitkauttaa päätään takapenkille Annua kohti.

Isotukkainen kohauttaa olkapäitään.

”Sitä minä vaan, että eihän sen olisi yksin tarvinnut.”

Kaikkein kapeimman tien päässä on vihreä talo, sen pihassa mopo ja polkupyöriä, yksi iso ja kaksi pienempää, toisessa apupyörät, toinen juuri Annulle sopiva.

He nousevat autosta, isä nyökkää talon vierestä lähtevälle polulle päin. Sen päässä on toinen talo, pieni, punainen ja vähän vino. Ihan kuin sen seinässä olisi rakoja, lautojen välistä sujahtelee kärpäsiä.

”Sinne sitten, jos hätä yllättää.”

Isotukkainen tarttuu Annua kädestä, puristaa niin että sormet menevät suppuun ja sormukset sattuvat. He nousevat portaat ja astuvat pimeään eteisen kautta isoon huoneeseen, jonka kulmassa on keittiö, keskellä suuri ruokapöytä ja pitkät penkit, lattialla räsymatot ja niillä neljä lasta leikkimässä, kaikki pienempiä kuin Annu, paitsi yksi, poika, ehkä samanikäinen. Hellan vieressä seisoo niiden äiti, se ei sano ensin mitään, nyökkää vain isälle ja Isotukkaiselle, Annua ei vilkaisekaan.

”Lapsen sitten toitte mukanne”, se mutisee mutta niin hiljaa, että vain Annu kuulee. ”Niin kuin täällä ylimääräisiä silmäpareja tarvittaisiin”, se jatkaa ja kääntää selkensä.

Isotukkainen ottaa sormukset pois yksi kerrallaan, asettaa ne riviin puisen lipaston päälle, ensimmäiseksi pelkät kultaiset, niiden viereen lilakiviset, viimeiseksi vihreät ja värittömät, nyökkää sitten hellaa kohti, kysyy onko vesi valmiina.

Kaikki on kuin mummolassa Pohjanmaalla, hella sellainen että siihen sytytetään tuli, kattilaan kaadetaan kauhalla vettä isosta saavista, hanaa ei näy missään.

Isä nostaa laukkunsa penkille, Annu ei ole nähnyt sitä ennen. Se on suuri ja ruskea, vähän natiseva, samanhajuinen kuin isän ajohanskat. Isä napsauttaa sen auki, nostelee sieltä pöydälle lankavyyhtejä: vihreitä, keltaisia, oransseja, sinisiä ja punaisia. Annu alkaa rakentaa niistä sateenkaarta. Lapsista isoin, poika, tulee viereen, ojentelee lankoja Annulle. Niitä on niin paljon, että kaari yltää kohta pöydän päästä toiseen.

Hellan luota kuuluu pulputusta, kattilasta nousee höyry, kohta ikkunoita peittää huuru eikä ulos enää näe. Annu kääntyy ja piirtää ikkunaan perhosen, poika suden tai ehkä ketun.

”Näitä et sitten käytä”, Isotukkainen sanoo, nappaa jotain isän kädestä ja heittää takaisin kassiin. Sieltä kuuluu helinä, kuin triangeli tai keijukaisten tanssiorkesteri.

Vesi kiehuu hellalla pitkään, aikuiset kulkevat kahden huoneen väliä, kantavat mukanaan lakanoita ja pyyhkeitä. Vetävät oven kiinni perässään ja kieltävät avaamasta. Ei saa tulla vaikka mikä olisi, ei edes kurkistaa, ymmärrätkö? Isä vannottaa niin monta kertaa, että Annu sanoo ääneen, ymmärrän, nyökkääminen ei nyt riitä.

Annu jää vieraaseen keittiöön, jossa vauva makaa lattialla peiton päällä, parahtaa itkuun eikä lopeta vaikka hän laulaa samat laulut kuin äiti ennen Maarulle, konttaa lattialta tutin, työntää sen ensin omaan ja sitten vauvan suuhun, koputtelee kahta kauhaa yhteen parkuvan naaman edessä.

Itku jatkuu ja jatkuu mutta kukaan aikuisista ei tule. Pelko nousee Annun kurkkuun, ovelle ei uskalla ja vasta nyt hän huomaa, että ulko-ovi on auki ja yksi lapsista puuttuu.

Poika lähtee hakemaan pientä ulkoa, Annu katkoo isän lankakeristä pätkiä, yhden joka väriä, solmii ne yhteen, nousee sitten penkille ja kurkottaa lipaston päälle, ottaa sormukset ja pujottaa ne kiliseväksi helminauhaksi.

Hän heiluttaa lankaa vauvan yläpuolella, kilisyttelee niin että kädet väsyvät. Heti kun hän lopettaa, itku alkaa uudestaan. Vatsassa möyrii nouseva nälkä.

Äkkiä selän takaa kuuluu askeleita. Annu ehtii nähdä vain Isotukkaisen selän ja mytyn tämän sylissä, lattiaa viis-

tävän pyyhkeen kulman. Isotukkainen juoksee Annun ohi ulos, ei sano mitään.

Annu hiipii perässä. Sukat kastuvat, kun hän seisoo portailla ja katsoo, miten Isotukkainen juoksee pihan poikki kohti punaista pikkutaloa, sitä jonka seinistä näkyy läpi. On niin pimeää ettei taloa näy, eikä Isotukkaistakaan enää. Vain askeleet kuuluvat polulta hetken, sitten ei niitäkään.

Tulee ihan hiljaista, vauva ei itke enää. Annu jää portaille odottamaan, kuiskaa että isä tulee ihan pian, että kohta alkaa seikkailu jonka isä on luvannut.

Luoteenmaa!

Ääneni kajahti matottomassa odotusaulassa lujana ja määrätietoisena, nosti katseet lehdistä, lapsista ja kengänkärjistä. Tätä varmuutta olin tavoitellut opintojen alusta asti, harjoitellut iltaisin opiskelija-asunnon vessan ovella. Ovi kiinni ja auki, kurkistus, nimi, joka kerralla eri. Aaltonen! Varis! Kuningas! Gorbatsšov!

Harjoittelin niin kauan, että opin kutsumaan kunin-gastakin varmasti, että löysin uudelleen luottamuksen, jonka tiesin alussa olleen, tiesin koska isä oli kertonut ja isän kertomukset pysyivät mielessä vielä vuosikymmeniä myöhemmin. Miten Annu aina juoksi päätä pahkaa, ei pelännyt vettä ei ukkosta, edes kytä ei tajunnut varoa, aina keksi leikit muille ja jakoi kullekin roolit ja rep-liikit.

Ella Luoteenmaa tuli toista tai kolmatta kertaa, muistin hänet hyvin vaikka useimmat unohtuivat alle puolessa tunnissa. Harvojen kanssa naurettiin niin kuin hänen. Tutkimuspöydällä maatessaan hän kertoili miehistään, Toivosta joka tiesi miten koskettaa klitorista ja sai siksi jäädä, kunnes kuoli sydänkohtaukseen, Kaukosta joka kiihottui vain verkkosukkien salmiakkikuvioista ja Pentistä

jonka hän pyysi baari-illan jälkeen kotiinsa ja joka yhä kävi silloin tällöin. Ensimmäisenä iltana Ella oli tosin käännyt-tänyt Pentin ovelta, kun oli kuullut tämän aloitusrepliikin: Kohta kuule markiisi täräyttää.

Markiisi oli sinnikäs mutta nöyrtyi oven kolahdettua, huuteli postilaatikosta, että anny, Ella kiltti, anny!

Ellalla oli jo ikää, munasarjat kauan sitten kuihtuneet, rinnat ryhtyneet roikkumaan.

Hän oli tyylikäs nainen, tummat, vain otsalta ja ohi-moilta harmaantuneet hiukset, kengät, huivi ja käsilaukku samaa lilaa, huulissa tarkka rajaus, sormet täynnä suuria koruja. Kun hän oli tullut ensimmäistä kertaa, hänestä ei ollut löytynyt mitään tietoja, pelkkä syntymäaika, tammi-kuun kuudestoista 1940.

Kysyin silloin kaiken.

Kuukautiset loppuneet? Vaihdevuosien hormonilääki-tys? Seuluntojen tulokset? Mammografiat? Papat?

Oliko ollut rinta- tai muuta syöpää? Itsellä, äidillä, sisa-ruksilla? Kystat, myoomat, vuotoja, vaivoja? Limakalvojen kunto? Säännöllistä seksielämää, entä satunnaista?

Raskauksia?

Kolme, hän vastasi ja olin sen kirjannut, sen ja kaiken muun. Kolme raskautta, viisi vuotta vaihdevuosihormo-neja, niiden jäljet laikkuina kaulalla, menopaussi 51-vuo-tiaana, melanooman alku samoihin aikoihin. Tupakoinut 16-vuotiaasta. Kohtu tallella, viimeinen papa otettu kolme vuotta aiemmin.

Epikriisi oli lyhyt. 76-vuotias nainen, perusterve, ei gynekologisia vaivoja. Sisätutkimuksen perusteella ei huo-lestuttavaa. Historiassa kolme raskautta, ei synnytyksiä.

En kysynyt enempää. Hän näytti naiselta joka kertoisi kun tahtoisi, oli hiljaa kun halusi. Kättelin häntä ovelta,

odotin että hän ehti rauhassa istua, aloitin kuin vanhan tuttavan kanssa.

”No mitäs, onko Penttiä näkynt?”

”No mitäs”, hän toisti ja naurahti, kaikki hyvin, mieskin löytynyt vaihteeksi, sellainen joka jaksoi vielä kerran viikossa. Ella iski silmää, hymyilin vastaukseksi ja äkkiä muistin miten kauan olin jo katsonut kaikkea kahdella silmällä.

Hetken ilmassa oli aavistus ymmärryksestä ja yhteisestä ajatuksesta. Hän ei katsonut minuun kuin lääkäriin, hän katsoi kuin tietäisi salaisuudet, kuin äidit ja isät lapsiaan, kuin olisi nähnyt kaiken, hyväksynyt silti.

Tartuin kynään ja nojasin kohti, notkahdin takaisin roolini taa. Annoin kulmieni kohota niin kuin lääkärit antavat, merkiksi siitä että olin valmiina kuulemaan hänen vaivansa.

Niitä ei ollut, hän sanoi, ei oikeastaan, jotain pientä silloin tällöin, olematonta. Ummetusta ja painon tuntua lanteilla, niin kuin olisi raskaana taas mutta jotenkin vinosti, kuin olisi pienen linnun pesä tuossa vasemmalla. Hän vei kämmenensä alavatsalleen, vähän kohdusta sivuun, katsoi suoraan kohti, oli hetken paljaana ja apua vailla.

Hänestä puuttui häpeä ja kainous, joita vanhojen naisten katseissa usein oli. Alas lyödyn ja väistämään tottuneen vilkaisut olivat lyhyitä, vaivihkaisia. Niin katsovat naiset eivät vaatineet mitään. Ne nolostelivat vulviaan ja levinneitä takapuoliaan, välttivät katsomasta kohti kunnes tutkimus oli tehty ja housukerrokset puettu takaisin päälle, vetoketjut vedetty, napit lävessään ja paidanhelmat laskettu peittämään painuneita pakaroita.

Luoteenmaa oli riisuutuessaankin ylväs, napitti mekonsa auki hitaasti. Se oli selvästi ompelijan käsistä, mit-

tojen mukaan muotoiltu, en olisi ihmetellyt vaikka sen alta olisi paljastunut korsetti ja sukkanauhat. Katselin hänen selkensä kaarteita, kun hän avasi kenkiensä nauhat ja liiviensä hakaset, käsien pehmeitä liikkeitä, sormusten nopeaa välkettä.

Alushousuissa mummokoko ja mustaa pitsiä, jostain syystä katsoin vaikka yleensä en. Tiputettuaan housut tuolille Ella käveli suoraryhtisenä tutkimuspöydälle. Hän oli iästään huolimatta hoikka, iho roikkui rypyillä, kaartui haitareiksi reisien sisäsyryjään. Näky ei ollut ruma, ei, vain hivenen alakuloinen niin kuin haitarit kesäöissä olivat.

Jaloista luin juomisen historian. Ohuet tikut, huterat kantamaan aikuista ihmistä, lihasten lymyssä herkästi murtuvat luut. Alkoholistin jalat, olin nähnyt niitä usein. Raskaana olevilla, juuri synnyttäneillä, sterilointia toivovilla. Joskus vuosia myöhemmin vastaanotolle tuli heidän levottomia, ohuthuulisia tyttäriään, joille kirjoitin aikaiset ehkäisy-

Vieläköhän Ella joi?

Aloin palpoida vatsaa päältä, ensin navan seutuvilta, sitten vähitellen alempaa.

Tunnustelin hitaasti, en sanonut mitään vaikka huomasin, että hän paleli, reisiin ja vatsaan nousivat nyyt, käsi- varsien valkoiset karvat kavahtivat pystyyn. Hän makasi hievahtamatta paikoillaan, katsoi kattoon, ei valittanut vaikka painoin.

Nuorempana olisin luullut kaiken olevan kunnossa, mutta sormet olivat herkistyneet vuosien saatossa, oppineet aistimaan hennot enteet: tyynyn tunnun kämmenen alla, vaimean veden aavistuksen, vain häivähdyksen verran väärältä tuntuvan vatsan.

Hymyilin Ellalle nopeasti, lupasin ettei kestä kauan, tavallinen sisätutkimus ja pikainen ultra, jos hänelle sopisi.

Ruudun laitaan piirtyivät varmat merkit, häilyvä harmaa vasemmassa munasarjassa, nestetilkka lantionpohjassa. Hänellä oli sisällään salakavala kasvain, pieni mutta pirullisessa paikassa, arvelin sen hanakaksi kasvamaan ja kurottautumaan, lipumaan sisäelinten pintoja pitkin kohti keuhkoja.

Jos kasvain olisi kohdun limakalvolla, toivoa olisi enemmän annettavana. Mutta tämä solukko oli pahassa paikassa.

Havahduin Ellan tarkkaan katseeseen. Hän ohitti näytön ja tuijotti minuun, etsi eleistäni vastauksia oireisiinsa, ei toivottavasti löytänyt. Keskityin pitämään ilmeeni vakaana, vaikka olin siinä huono, ennen ainakin. Lauran äidillä oli ollut tapana päivitellä, miten kaikki näkyi kasvoistani, pienet toiveet ja valheetkin. Siinä hän oli väärässä, olin valehdellut hänelle onnistuneesti monta kertaa, oppinut aikaisin, että niin pääsi helpoimmalla.

”Mitä siellä näkyy?” Ella kysyi lopulta.

Käänsin näytön häneen päin, kerroin että mittasin limakalvon paksuutta vaikka katseeni oli kiinnittynyt outoihin rakkuloihin ovarion sisällä.

Odotin kun hän nousi ja puki päälleen, edelleen suoraryhtisenä, jotenkin ylväänä, itsevarmana silloinkin kun sukkahousujen toinen lahje vielä roikkui löysänä lattialla. Hän istui mustalle puutuolille, katsoi jälleen suoraan kohti ja hymyili, hetken näytti siltä kuin hänen katseessaan häivähtäisi myötätunto.

Heitin hanskat roskeen, sanoin että tarvitaan lisätutkimuksia, olisi hyvä ottaa magneettikuva ja tehdä tietokonetomografia, jotain ylimääräistä siellä saattoi olla, hyvä että tulit näyttämään.

Hän nyökkäsi kohti ikkunaa, voisiko sitä avata vähän, tekisi mieli polttaa.

”Muistatko, kuinka kauas silloin uit,
miten varmana puskit virtaa vastaan?
Olin kadottanut ne kuvat, vain
unissani jouduin joelle joskus.”

Annu menettää molemmat vanhempansa lapsena.
Äiti kuolee, isä joutuu vankilaan ja jonnekin katoaa
myös pikkusisko Maaru.

Aikuistuttuaan Annu opiskelee naistentautien
lääkäriksi. Työssään hän kohtaa naisia, jotka
ovat Annun tavoin joutuneet muiden armoille.
Itse hän ei saa rauhaa ennen kuin selviää, mitä
menneisyydessä on todella tapahtunut.

Kaikki kadonneet on vavahduttava kertomus
katkenneista perhesiteistä, peruuttamattomista
vahingoista, vuosikymmenet ylittävästä
ystävyydestä ja siitä miten käy kun ei voi päättää
omasta kehostaan.

